

מל גיבסון (מימין) סיגורני וויורר
מי?

סופרסטאר גיבסון ישב בשולחן הסמוך לנו, וציחקק ללא הרף. "למה שלא תנסו?" התעקשתי. "אם את גורמת לכך שינהל איתנו משאומתן ויוצא מכך משהו — את מקבלת קומיסיון של 100 אלף דולר!" השיחה בשולחננו המשיכה להתנהל אודות גיבסון. מדי פעם איתו עבורי את שמו בנימה של שעשוע: מאיפה זאת נחתה?

לבסוף, כשקמתי והתחלתי לצעוד לעבר ה"הוטסטטאר", כמעט ונחנקו בנישיחי ועקבו אחריי בדריכות. הגעתי לשולחן החם ביותר במיט עדה. התלבטתי במשך כמה שניות בין שני צעירים מטופחים-מוברשים, עד שבחרתי באחד מהם (למולי לא טעי תי). אליל-הנוער חשף שיניים אנושיות לחלוטין ולחץ את ידי כמעט כמו בן תמותה רגיל. לרגע חשבתי שאולי טעייתי בכתובת.

כששאלתי, זכיתי במבטים חריפים ביותר, האומרים: יש גבול לכל כורות! אחרי המיפגש עם כוכב אחר, שבתו לשולחני והוצפתי בשאלות: "מה היה? מה הוא אמר לך? למה צחקתם? מה אמר לך זה שלידי? מי היא? מי הוא? מנחם, היא כמעט החתימה אותו..."

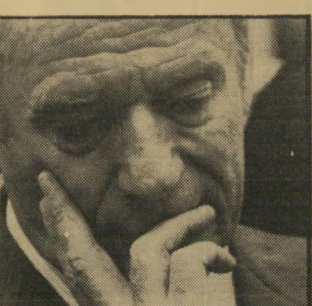
יצא גיבסון ונכנס סקולריבו (נער הנראה בגיל בית-ספר תיכון) אמריקאי אופייני: לבוש בג'ינס, שיער בלונדי, הבעה ביישנית-חייכנית. נשות-קנון התנפלו עליו: "כל הנשים בקאן כבר ממתנות לך..."

מנחם גולן הציג את הנער בגאווה גדולה: "זהו... (שכחתי את שמו) כוכב סרטי הנינג'ה!" אחר הוסיף באי-ביטחון: "נינג'ה! את יודעת מה זה?" כדי שלא להביך את הכוכב הצעיר, ולא לעכב אותו בעוד כל נשות-קאן מחכות, לחצתי את ידו: "מנחם אומר לי שאתה מאוד חשוב!"

"את לא מכירה אותי?" תמה. "זה לא חשוב, התעורב במהירות גולן, בטרם אספיק לפלוט משהו נוסף. "גם אתה לא מכיר אותה, ככה שאתם שווים. הוא כוכב גדול!"

"גם שחקן נהדר..." הוסיף איציק קול, משום-מה, בעברית. הכוכב ישב לסעוד, ואני החלטתי

לסיים כמה שעות מייגעות וגרושות-כוכבים. כשיצאתי מהמלון שוב נתקלתי במבטי הסקרנים, שעדיין התגודדו מסביב סכלנות בלתי-מובנת, בחצי מעגל, ושליוו כל תנועה שלי עד שנבלעתי בתוך מוניית. מתוך המונית נופפתי לעברם לשי-לום, וחשפתי שיניים בהוקות, כמו ש-למדתי מגיבסון, מונטאן והנינג'ה. למה לא?

איב מונטאן
נשיא

לסיים כמה שעות מייגעות וגרושות-כוכבים. כשיצאתי מהמלון שוב נתקלתי במבטי הסקרנים, שעדיין התגודדו מסביב סכלנות בלתי-מובנת, בחצי מעגל, ושליוו כל תנועה שלי עד שנבלעתי בתוך מוניית.

מתוך המונית נופפתי לעברם לשי-לום, וחשפתי שיניים בהוקות, כמו ש-למדתי מגיבסון, מונטאן והנינג'ה. למה לא?

איך הייתי (כמעט) כוכבת-קולנוע בקאן

שאיני רוצה בכך כיום? אבל נדבר על קולנוע.

כעבור שעתים, כשהמשכתי איתו בשיחה בחדר-האוכל של מלון קרל-טון, שם סעדתי עם אנשי חברתי-קנון, גרפתי מבטי-הערצה (או אולי תימהון?) מצד הסועדים כאולם. כולם, ללא יוצא מן הכלל, הביטו בהערצה בשתוק-זמר נשיא הגבוה והמרשים, שפסע כאולם. הביטו, נקודה, מעריצים הרביקו חוט" מיהם לחלונות המיסעדה כדי לזכות כמבט אחר באיב האגדי, ובמפורסמים אחרים שעסודו שם.

אלה לא איכזבו. אחרי שיצא איב, נכנס בחור צעיר, שתלתיו המוברשים בגלים-גלים עוררו בי קינאה ואת הרצון לקבל המלצה על מיספרה טובה בקאן. הבחורות כאולם נמסו למראהו, ולחש עבר בין הסועדים.

"זהו מל גיבסון!" הודיעו לי הארוי-נים קולי-גולן-גלובוס.

משרק הגעתי, שאלתי מיהם הכר כבים המפורסמים ביותר שהוהים ב"קאן. "איב מונטאן?" נעיתי, כשנימה של כבוד מתלווה לשם הידוע.

"איך מגיעים אליו?" התעניינתי. בנישיחי כמעט ונחנקו מהשאלה, שנראתה לי טיבעית למדי. "אבל הוא נשיא הפסטיבל!" הסבירו לי. "הוא עסוק מאוד: חבל, הפסרת! בדיוק היום הוא קיים מסיבת-עיתונאים!"

כעבור כמה דקות הייתי שקועה בשיחה טלפונית נעימה למדי עם הנשיא (של הפסטיבל): "מה, לא הית במסיבת-העיתונאים שלי? מדוע? למה אני מקיים אותן? את ישראלית? זה מזכיר לי את הביקור שלי בירושלים. היו לי רגעים מאוד מרגשים באותו ביקור. אני גם מאוד מחבב את שימעון פרס. תמסרי לו ר"ש. אני יודע שאני נשמע עייף, אני פשוט לוקח את המ-שימה שהוטלה עליי — להיות נשיא

ה בקזימצלמות, מבטי-סקרנות, רחופות — זו היתה קבלת-הפנים שזכיתי בה ליד מלון קרלטון המהודר בקאן, עם פתיחת פסטיבל-הסרטים.

רק אחרי ההמולה העז מישהו לצפצף: "אבל מי זאת, מי זאת?" "זאת כוכבת שוודית!" הודיע באני-גלית איש-הקולנוע הישראלי, שיש קולר, שהיה בחברתי.

זוהי ההתרחשות העיקרית ברחובות קאן: מעגלי-אדם סדורים בשקט ובסדר מופתי, סביב שלושת בתי-המלון הגדולים (קרלטון, מרטינו ומגיסטיק) ו-מקומות הפעילות הוחרים.

למה מחכים? להתחכך בכוכבים. מדוע אינם נכנסים לבתי-המלון? מדוע אינם נרחפים? אולי הם סבורים שאסור להם להיכנס למישכנות-הכר כבים? חוקיה-עדר מכתוב את ההתרח-שויות העיקריות בפסטיבל-קאן.

כל כניסה שלי לאחד המלונות גררה

הקאנונים יורים*
השנה הקשה ביותר

"יושבים שם בעלי חברתי-קנון, המשתגעים לנהל איתך משאומתן, אך חוששים שלא תדבר עימם. התערבנו כרגע בעניינך. נאמר לי שגם אני לא אצליח בכך. זהו, כל יוקרתי נתונה בידך..."

גיבסון (ריח חריף של ספריי משי-ערותי המרשימות) כמעט והשתנק, והחל מצחקק... אחר-כך הציג לי את סוכנו, שישב בצמוד אליו, שניסה להסי-

* קומנדו קאנון — כך חתמו מנחם גולן ויורם גלובוס על מודעה משעשעת ויוצאת-דופן המכריזה להתראות במילאנו, שם נערך ירידה-הסרטים הגדול בעולם, בחור דש ואקטובר. הדווננים נראים בתמונה כגלגול חדש של ראמבו.

"מל מי?" שאלתי. גיחוך עבר סביב שולחני. הדיוט הדיוט, אבל לא צריך להגויים. המלצרים עטו על האורה החדש והבוררת הנוצצת. שאר הסועדים פרט לישראלים, כמובן קיבלו זאת בהבנה.

"זהו הכוכב הלוהט ביותר בשוק!" הסבירו לי הקנונים, "הוא עסוק בוודאי בשבתיים הבאות!" "מדוע שלא תחתימו אותו?" התעני-יינתי, לנוכח נטייתם הברורה להחתים "שמות". שניה לפני כן סיפר יורם גלר בוס כי החתימו את הכוכבת מריל סטריי. הקנונים הסתכלו בי משתהים. לרגע אבד ביטחונם העצמי, ונעלמה הבעתם המרושנת-משהו. "השתגעתי? הוא פילול לא ידבר איתנו!"

הפסטיבל — ברצינות וביסודיות, רץ מסרט לסרט, מארוחה — לפגישה או למסיבה. "אני מרגיש שיש לי חוכות במיט-גרת תפקידי פה."

"למשל, מפריע לי שטרטים רבים מתמקדים פה על בעיות ברחבי-הער-לם, בעוד שגם לנו לא חסרות בעיות תוצרת-בית... אנחנו נוגעים בפולי-טיקה? ובכן, אני פה כנשיא פסטיבל קולנוע. זוהי חובתי העיקרית, ואיני רוצה לדבר על ריעותיי הפוליטיות, או על כוונותיי הפוליטיות. מדוע לא ראיית אותי על כך כשהייתי בישי-ראל?"

את רוצה לשאול אותי על זה שרציתי לרוץ לנשיאות? מי אמר

מבטים. ברגע שאדם אחד מבטי כך בקאן — שמונה נדחקים בעיקבותיו: לגעת, להתקרב, אפילו חתימות ביקשו ממני בשלל שפות.

כשאחד מידידי החליט לצלם אותי בכניסת הקרלטון, זינקו אחריו כל נשיאי-המצלמות שבסביבה. צילמו, צילמו, עד שמתפשטת אלמונית אספה את כל המיקצוענים והחובבנים להיקה החשוף, וניסתה להפוך בעזרתם לתגי-לית התורנית.

לגבי הדיוט כמוני בכל הכרוך בפס-טיבל-קולנוע ועבודת-האליים שמש-ביכם, נראה המתרחש משעשע למדי. לגבי מיקצועני-הקולנוע הישראליים, שליוו אותי במשך השעות המעטות ש-שהיתי בקאן, היו כורותי והתנהגותי משעשעים עוד יותר.